

Rover gezocht

Udo Weigelt

Rover gezocht

met illustraties van
Marieke Nelissen

Vertaald door Merel de Vink

Lemniscaat Rotterdam

Tweede druk, 2016

© Nederlandse vertaling: Merel de Vink, 2016

© omslag en illustraties: Marieke Nelissen, 2016

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2016

ISBN 978 90 477 0618 2

NUR 282

Copyright © Udo Weigelt, 2013

Originally published as *Achtung: Räuber gesucht!*

© S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main, 2013

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Een koninklijke audiëntie

Net als altijd verscheen dokter Janus, de lijfarts van de koning, vandaag vroeg in de morgen op het kasteel. De dokter, met een baard net zo lang en dor als hijzelf, deed dat iedere dag, behalve op zondag, want dan had hij vrij. Hij informeerde bij koning Ignaz hoe het met hem ging, en kreeg iedere keer een persoonlijke bonbon aangereikt: koning Ignaz was dan wel klein en ongelooflijk dik, maar hij was nog altijd gezond. De bonbons smaakten telkens anders, naar ananas, naar sinaasappel of kokos, of naar pepermint. Soms ook naar gember, maar daar hield de dokter absoluut niet van. Het was altijd een verrassing en leek een beetje op een gelukspelletje.

Nadat hij zijn bonbon had gekregen, kon de dokter weer gaan, als ze tenminste niet samen een praatje maakten over het weer of de aankomende oogst,

of wat de rivier die Ignazië – want zo heette het eiland waarover koning Ignaz regeerde – omgaf, zoal voor nieuwe dingen liet aanspoelen.

Deze ochtend zag dokter Janus er heel bezorgd uit. ‘Majesteit,’ zei hij tegen de koning, toen die hem een bonbon wilde overhandigen, ‘majesteit, ik heb een vervelende mededeling voor u.’

‘Een vervelende mededeling? Oei, oei, oei...’ kreunde de koning en stopte de bonbon automatisch terug in de doos. Vervelende mededelingen maakten hem altijd erg zenuwachtig. ‘En, mijn waarde dokter, waar gaat het om? Is het een koninklijke mededeling? Moet ik het echt weten? Kan het niet anders?’

‘Helaas, majesteit, het spijt me,’ zei de dokter. ‘Het gaat hier om de veiligheid van ons land!’

‘Oei, oei, oei,’ kreunde koning Ignaz weer. ‘De veiligheid van ons land? Dan is het echt een koninklijke mededeling. Ik zal het bericht op mijn troon ontvangen. Zo hoort dat.’

De koninklijke lijfarts liep achter de koning, die voortdurend zuchtte en ‘oei, oei, oei’ mompelde, de troonzaal binnen. Daar nam koning Ignaz plaats op zijn troon en hield zich vast aan de armleuningen. ‘Welnu, mijn waarde dokter Janus, wat heeft u me te vertellen?’

‘Ik moet u helaas mededelen dat onze vereerde heer wachtmeester Ravenhorst ziek is, majesteit,’ zei de dokter.

‘Ziek? Ha! Dat is niet mijn afdeling, maar die van u, waarde dokter. Maak hem beter en de crisis is voorbij.’ Opgelucht wilde koning Ignaz van zijn troon stappen.

‘Majesteit, ik kan de wachtmeester niet beter maken. Dat kunt u alleen,’ zei dokter Janus bezorgd.

‘Ik? Maar ik snap niks van uw werk! Ik ben toch koning en geen dokter! Vraagt u maar een andere dokter om advies als u er niet achter kunt komen wat onze geliefde wachtmeester mankeert. Zo, dat was werkelijk een koninklijk advies. Ik ben uitgeput.’ Vermoeid liet de koning zich in zijn troon achterovervallen.

‘Maar ik weet wél wat hem mankeert, majesteit,’ zei de dokter. ‘En alleen u kunt ervoor zorgen dat hij weer gezond wordt.’

De koning zuchtte geërgerd. ‘Goed dan. Vertel me dan maar wat ik voor onze wachtmeester kan doen, zodat hij weer gezond wordt en onze veiligheid niet in gevaar komt.’

‘Tja, majesteit... dat is helaas niet zo makkelijk.’ De dokter krabde op zijn hoofd. ‘Maar kort en goed: het gaat erom dat er iets mis met hem is.’

‘Is dat niet altijd zo, als je ziek bent?’ vroeg de koning verward.

‘Jazeker majesteit, maar in dit geval is er iets heel bijzonders mis. Hij mist een rover.’

‘Een rover?’ vroeg de koning verrast. ‘Het wordt steeds

verwarrender! Hoe kan de wachtmeester nou een rover missen? Is er een ontsnapt? Ik wist niet eens dat er een rover in onze gevangenis zit.'

'Natuurlijk zit er geen rover in onze gevangenis,' sprak dokter Janus geduldig. 'Op ons eiland is nog nooit een rover geweest, dat weet u toch, majesteit?'

'Ja, maar... hoe kan de wachtmeester hem dan missen, als hij er nog nooit geweest is?' riep koning Ignaz verwijfeld uit. 'Een rover nota bene – waar hebben we in vredesnaam een rover voor nodig?'

'Het zit zo,' zei de dokter bedachtzaam. 'Onze wachtmeester Ravenhorst doet nu al jaren heel trouw zijn dienst. Maar eigenlijk moeten we toegeven dat hij maar heel weinig te doen heeft. Of, als je heel eerlijk bent: helemaal niets. Er is nog nooit iets gebeurd waarbij hij heeft moeten ingrijpen.'

Je moet weten dat het rijk van koning Ignaz uit één enkel eiland bestond, dat midden in een brede rivier lag. Op dit eiland woonden niet meer mensen dan er kinderen in een schoolklas zitten. En er was inderdaad nog nooit iets gebeurd waar een politieagent aan te pas moest komen. Wachtmeester Ravenhorst wandelde elke ochtend en elke avond een rondje over het eiland – wat niet lang duurde – en zat verder op de bank voor zijn politiebureau, of ging vissen aan de waterkant.

'Dat is toch fantastisch!' riep koning Ignaz uit en wilde opgelucht opstaan. 'De goede man mag blij zijn dat alles hier zo rustig is en hij daarom niks te doen heeft. Dat gun ik hem van harte.'

‘Hij is daar ongetwijfeld blij mee,’ zei dokter Janus. ‘Maar het is ook begrijpelijk dat hij zich een beetje overbodig voelt.’

‘Een koninklijke wachtmeester die zich overbodig voelt?’ zei de koning nadenkend.

‘Mmm, tja. Stelt u zich eens voor, majesteit, dat is ongeveer hetzelfde als dat u koning was, maar dan zonder koninkrijk.’

‘Wat?’ riep koning Ignaz geschrokken uit. ‘Dat is toch onvoorstelbaar! Onverdraaglijk. Onkoninklijk! Van de gedachte alleen al voel ik me ziek.’

‘Precies. En daarom hebben we voor onze wachtmeester een rover nodig waar hij op kan jagen en die hij kan vangen, majesteit.’

‘Oei, oei, oei,’ kreunde koning Ignaz. ‘Een rover? Op ons eiland? Maar dan is hier toch niks meer veilig?’

‘Daar hebben we de politie toch voor, majesteit?’

‘O ja, dat was ik eventjes vergeten.’

‘Ziet u, hoogheid? U denkt zelf ook maar weinig aan wachtmeester Ravenhorst. Dan is het toch niet zo gek dat hij zich overbodig voelt en ziek wordt.’

‘Daar heeft u gelijk in, waarde dokter,’ peinsde de koning. Als hij een baard had gehad, had hij daar nadenkend aan kunnen draaien. Hij had er geen, dus nam hij simpelweg die van de dokter.

‘Maar wat doen we nu?’ vroeg hij na een tijdje draaien. ‘Waar halen we een rover vandaan? We kunnen toch moeilijk een poster met de tekst ‘Gezocht: rover!’ ophangen. Dat zou alleen maar misverstanden opleveren.’

En ik ken ook niemand in mijn koninkrijk die een geschikte rover zou zijn.'

'Dan, majesteit, stel ik voor om een rover uit te nodigen. De baan is nog vrij, want we hebben er hier nog geen een.'

'Uitnodigen? Dat betekent dat ik mijn onderdanen de opdracht moet geven een rover te vinden en hierheen te brengen! O mijn hemel! Heb je ooit zoiets gehoord? Een koning die een rover nodig heeft om zijn wachtmeester weer gezond te maken? Het is een staatscrisis! Nee, het is veel meer dan dat. Het is de crisis aller crises! Ik kan me werkelijk geen grotere crisis voorstellen. En wie moet ik op roverszoektocht sturen? Er is in mijn koninkrijk geen enkele onderdaan die ik kan of wil missen. Wat ben ik een zielige koning!'

Koning Ignaz was zo bleek geworden dat de dokter zich ernstig zorgen maakte over zijn gezondheid. Het was ook wel heel veel gevraagd. Want in werkelijkheid had de koning tot nu toe niet meer te doen gehad dan zijn wachtmeester. En nu moest hij onverwacht, van het ene moment op het andere, zonder enige voorbereiding, zo'n moeilijke beslissing nemen. Toen bleek dat koning Ignaz niet voor niets koning was. Plotseling richtte hij zich op in zijn troon en zei vastbesloten: 'Ik moet me vermennen. Dit is een crisis en ik ben de koning. Rust is de eerste koninklijke plicht!'

'Daar hebt u volkomen gelijk in, majesteit,' zei dokter Janus verwachtingsvol.

'Waarachtig heb ik daar gelijk in,' antwoordde de

koning koninklijk. 'En daarom zal ik eerst eens een dutje gaan doen en er even over slapen.' Hij was al van zijn troon gestegen en verdween in zijn slaapkamer. 'Oei, oei, oei,' hoorde de dokter hem nog mompelen.

De staljongen en de prinses

Finn leefde als staljongen in de koninklijke stallen. Onder leiding van stalmeester Robert (die tegelijkertijd de koninklijke koetsier was) mestte hij stallen uit, voerde de paarden, roskamde ze en hielp als ze opnieuw moesten worden beslagen. Hij sliep zelfs meestal in de stal, vooral bij onweer of als een van de dieren ziek was. Er stonden acht paarden in de koninklijke stallen: zes grote indrukwekkende koetspaarden voor de koning, die een keer per dag een rijtoer door zijn koninkrijk maakte, en twee elegante rijpaarden voor de dochter van de koning, prinses Alicia.

Zoals iedereen weet, bestaan er twee soorten prinsessen: de aardige en de minder aardige. Prinses Alicia was van een derde soort. Dat wil zeggen: ze was in haar hart wel aardig, maar ze geloofde er heilig in dat ze als prinses niet aardig, maar verwend en hooghartig moest zijn. Finn was Alicia's lievelingsonderdaan, want hij was de enige in het koninkrijk die ze iets kon bevelen, en dat deed ze graag, wat zwaar was voor Finn.

Maar verder had hij niks te klagen. Hij had nog genoeg

tijd voor zichzelf en om te gaan vissen, hoewel hij ook nog bij dokter Janus (die ook leraar was) naar school ging. Als hij ziek was gaf dokter Janus hem een medicijn, en mevrouw Steenstra, de vrouw van de enige boer in het koninkrijk, verpleegde hem dan. Als hij honger had ging hij naar de koninklijke kok (die ook kapper was en zijn haren knipte). Als hij zich alleen voelde ging hij naar zijn vriend Antonius Ravenhorst. Als hij wilde spelen ging hij naar prinses Alicia.

Er waren dus veel mensen die zich om Finn bekommerden. Dat was ook nodig, want een echte familie had hij niet. Wachtmeester Ravenhorst had hem op een dag aan de oever van de rivier gevonden. Finn was toen nog een baby, en hij lag in een klein mandje. Omdat mevrouw Steenstra goed wist hoe baby's verzorgd moesten worden, nam ze Finn in huis. De jongen had dus geen echte ouders, maar alle mensen in het hele koninkrijk waren zijn familie, en hij hoorde er helemaal bij. Natuurlijk zou Finn graag willen weten wie zijn echte ouders waren. Hij troostte zich met de gedachte dat hij daar misschien later nog achter zou komen, en maar heel soms was hij echt verdrietig. Dat vertelde hij alleen maar aan de paarden in de stal, verder liet hij niemand er iets van merken. Tenminste, dat dacht hij. In werkelijkheid zagen degenen die hem liefhadden altijd of het goed met hem ging. Net als in een echte familie zorgde iedereen voor elkaar.

Op de dag waarop dokter Janus met koning Ignaz over wachtmeester Ravenhorst sprak, hadden Alicia en Finn in de koninklijke tuin 'Schatzoeker' gespeeld. Daarbij kwamen ze ook langs het openstaande raam van de troonzaal, net op het moment dat koning Ignaz zei: 'Een koninklijke wachtmeester die zich overbodig voelt?'

De twee luisterden het gesprek verder helemaal af. Natuurlijk mag dat niet, of je nou stalknecht of prinses bent. Maar ter verdediging van de twee kinderen kun je zeggen dat ze heel erg schrokken. Prinses Alicia omdat haar vader zo ongelukkig was, en natuurlijk vanwege de grote staatscrisis. En Finn omdat het niet goed ging met zijn vriend Ravenhorst.

Na het gesprek tussen koning Ignaz en dokter Janus keken Alicia en Finn elkaar bezorgd aan.

'Dat klonk behoorlijk ernstig,' zei Alicia.

'Ja, vind ik ook,' antwoordde Finn nadenkend.

'Ik heb nog niet meegemaakt dat papa zo ongelukkig was.' Alicia had echte prinsessentranen in haar ogen.

'En ik heb nog niet meegemaakt dat wachtmeester Ravenhorst ziek was,' zei Finn bezorgd. Ze dachten diep na.

'Als jij een echte ridder was,' zei Alicia ten slotte, 'dan zou je er nu op uit trekken om een rover voor de wachtmeester te zoeken.'

‘Ik weet helemaal niet hoe een rover eruitziet, of waar ik die vandaan moet halen. Of hoe ik hem zover krijg dat hij bij ons als rover begint.’

‘Klopt. Bovendien ben je maar een gewone stalknecht,’ zuchtte Alicia. ‘Wat we nodig hebben is een echte ridder. Die kan dan ook met mij trouwen als hij weer terugkomt en een rover heeft meegenomen. Tenminste, als hij niet alleen maar ridder is, maar ook een prins. Want prinsessen trouwen alleen maar met prinsen.’

Finn keek Alicia bedroefd aan. Maar dat merkte ze niet, want ze was veel te veel met haar eigen zorgen bezig. Het was de eerste keer dat Finn helemaal niet blij was dat hij stalknecht was en later als hij groot was misschien ooit koninklijke stalmeester en koetsier zou worden. Hij mocht Alicia graag, hoewel ze soms een beetje humeurig was en vaak probeerde hem rond te commanderen. Maar zo waren prinsessen nu eenmaal, dacht hij. Dat hoorde erbij.

‘Nou ja,’ mompelde hij, ‘stalknechten trouwen ook alleen maar met stalmeisjes.’

‘Dat helpt ons niet verder,’ zei Alicia. ‘We moeten echt iets verzinnen zodat papa niet meer verdrietig is.’

‘En wachtmeester Ravenhorst weer gezond wordt,’ voegde Finn eraan toe.

‘Klopt. Of eigenlijk moet ik iets bedenken. Ik ben hier tenslotte de prinses.’

‘En ik ben maar een stalknecht,’ zei Finn boos.

‘Precies,’ zei Alicia, zonder te merken dat Finn woedend was geworden.

'Nou, dan bedenk je toch lekker zelf iets!' schreeuwde Finn plotseling. En hij liep de tuin uit.

Prinses Alicia keek hem hoofdschuddend na. Kon Finn nou echt niet begrijpen dat zij de dochter van een echte koning was en hij maar een gewone stalknecht? Wat een uilskuiken!

De verdrietige wachtmeester

Finn wandelde van het koninklijk paleis naar het dorp. Hij hoefde natuurlijk niet ver te lopen, en eigenlijk was het dorp niet eens een echt dorp, want er waren maar heel weinig huizen. Het politiebureau van wachtmeester Ravenhorst stond er, waar hij ook woonde, en daarnaast het café van meneer Van Dorst, dat direct een kleine winkel was waar je alles kon kopen wat je nodig had, en ook heel veel onnodige dingen, die meestal het leukst zijn. Dokter Janus woonde er natuurlijk ook: zijn huis was tegelijkertijd de school. En op het postkantoor naast de school woonde en werkte mevrouw Somberman. Zij was veel leuker dan haar naam en heel knap. Ze was tegelijkertijd bakker en maakte de mooiste taarten. Voor Finn had ze altijd iets lekkers als hij bij haar langskwam – en dat deed hij vaak.

Maar nu dacht Finn niet aan taarten. Hij voelde zich heel vreemd. Hij was woedend, omdat prinses Alicia hem altijd alleen maar als onderdaan en stalknecht zag – in ieder geval op de momenten dat het haar goed uitkwam, en dat gebeurde de laatste tijd steeds vaker.

Bovendien maakte hij zich zorgen om de wachtmeester. Hij was tenslotte zijn vriend, en dokter Janus had bezorgd geklonken. Dat betekende dat de wachtmeester wel heel erg ziek moest zijn. Even vroeg Finn zich af of hij niet zelf rover moest worden. Maar dan kon hij geen vrienden meer zijn met wachtmeester Ravenhorst en hij zou zeker teleurgesteld zijn in Finn.

Maar hij zou dan wel prinses Alicia kunnen overvallen. Dan zouden ze eens zien wat ze zou zeggen als ze oog in oog kwam te staan met een echte rover. Of ze dan ook zou proberen hem rond te commanderen.

Intussen was Finn bij het politiebureau aangekomen. Wachtmeester Ravenhorst lag in bed en was nog bleker dan de koning daarnet. Hij was bijna zo wit als zijn laken.

‘Hallo Finn,’ zei hij en zijn stem klonk zwak. ‘Wat aardig van je dat je bij me op bezoek komt.’ Hij zuchtte diep.

‘Goeddag, meneer de wachtmeester,’ zei Finn.

Maar wachtmeester Ravenhorst wimpelde hem af. ‘Laat de wachtmeester maar met rust, Finn,’ zei hij. ‘Niemand heeft hem nodig.’

‘Natuurlijk wel,’ zei Finn. ‘Het dorp is... is niet compleet zonder wachtmeester.’ Finn wist niet zo goed wat hij moest zeggen, en dat ergerde hem, want hij wilde zijn vriend graag troosten.

Wachtmeester Ravenhorst glimlachte verdrietig. ‘Het dorp heeft geen wachtmeester nodig, Finn,’ zei hij. ‘En het hele koninkrijk ook niet. Het is nog nooit nodig geweest dat ik er ben. En het zal ook nooit nodig zijn. Ik ben overbodig. Zo simpel is dat.’

‘Maar... maar ik heb u toch nodig!’ stotterde Finn.

De wachtmeester schudde zijn hoofd. ‘Wat jij nodig hebt is een vriend, geen wachtmeester. En ik kan niet alleen bestaan om Finns vriend te zijn. Dat is al wel heel veel, maar niet genoeg voor mij.’

Finn dacht na. Toen knikte hij. ‘Dat kan wel zijn,’ zei hij langzaam. ‘Maar... misschien is hier wel nooit iets gebeurd omdat u er altijd was. Ik bedoel: misschien durfde er daarom nooit een rover hierheen te komen.’

‘Een mooie gedachte,’ zei de wachtmeester vermoeid. ‘Maar weet je, Finn, niemand buiten dit koninkrijk kent me. Daarom kan er ook geen rover bang voor me zijn. Het is gewoon zoals ik zei. Ik ben overbodig.’

‘Hoe zou u het dan vinden om gewoon iets anders te gaan doen?’ vroeg Finn. ‘Dan bent u geen wachtmeester meer.’

‘Maar ik ben wachtmeester, Finn. En ik wil ook niks anders zijn.’

Finn zag dat het gesprek erg vermoeiend was voor zijn vriend. Zijn gezicht zag helemaal grijs en zijn wangen leken nog meer ingevallen dan daarvoor. Verdrietig nam Finn afscheid en keerde terug naar het kasteel. Hij had voor de terugweg veel meer tijd nodig dan voor de heenweg. Dat had ermee te maken dat hij nu diep in gedachten verzonken was.

Ik moet iets doen, dacht hij. Ik moet een rover vinden voor wachtmeester Ravenhorst.

Hij dacht aan alles wat hij samen met de wachtmeester beleefd had en wat hij van hem geleerd had: zwem-